

zwijgt nog. Hij tuurt over het water van de Ipanema baai. De rechterhand omklemt het masker en de rubberen band van de speciale duikbril die over zijn verminkte gezicht past en balt zich tot een stevige vuist.

'Hoe vaak moet ik dat nog horen? Het heeft geen zin om daarover door te gaan. Wij hebben die klootzak een zware slag toegebracht door zijn zoon te vermoorden. Hij weet nu ook wat het is om een dierbare te verliezen.' Verbitterd kijkt hij me aan. Het hechtverband dat zijn ontbrekende onderkaak bedekt, zit vol etterophoping en wacht met smart om te worden verschoond. Zelden vertoont hij zijn ontblote gezicht aan de buitenwereld, altijd is het verborgen achter een masker waardoor hij een eenzaam bestaan moet leiden.

Mask strijkt met een hand door zijn verwarde haren, daarna trekt hij de speciale duikbril over zijn hoofd en staat op. Met zijn vinnen klautert hij voorzichtig over de glibberige rotsblokken in de richting van de branding. Daar blijft hij op veilige afstand van de brekende golven staan om uit te kijken naar een signaal. Terwijl de zeewind door mijn haren strijkt, staar ik naar de dansende lichtjes van de tientallen zeil- en motorjachten die in de baai voor anker liggen. Het kijken naar het vredig tafereeltje voor me is van korte duur, Mask wenkt me dat het tijd is om te vertrekken. Ik pak de twee waterdichte rubberen zakken op en klauter voorzichtig over de rotsblokken naar hem toe. In het maanlicht zoeken wij naar een geschikte plek om het zeewater in te gaan. Links van ons ligt de enorme verlichte wereldstad, Rio de Janeiro. Het felle licht van de lantaarns die op de boulevard staan, weerkaatsen op de gekrulde golven die over het strand rollen. Het verkeer kruipt over de wegen langs de boulevard waar het krioelt van mensen die langs de wuivende palmbomen en luxe barretjes lopen. Waar de branding ons het minst gevaarlijk lijkt, stapt Mask als eerste het water in. Zonder nog om te kijken verlaten wij het land waar wij zijn geboren.

Met moeite trotseren wij de branding met onze verwondingen en slagen erin uiteindelijk toch in rustigere wateren te komen. Wij zwemmen aan de oppervlakte een paar honderd meter in de richting van de ingang van de enorme baai. Het koele zeewater dringt als een verademing tegen het duikpak en zorgt in het begin voor een temperatuurschok.

Plotseling duikt een onbekende duiker voor ons op uit het donkere zeewater. Hij heeft een fluorescerend groen lichtje om zijn rechterpols dat in het maanlicht nauwelijks zichtbaar is. Met de bewegingen van zijn rechterarm geeft de duiker de richting aan. Mask trekt me mee tot vier meter onder het oppervlaktewater, zodat wij op een geringe afstand het bewegende lichtje kunnen volgen. Met de waterzakken en onze verwondingen is het loodzwaar en gaan we maar moeizaam vooruit. Na tien minuten draait de duiker zich om, zijn rechterduim wijst naar beneden. Hier moeten wij afdalen. Naarmate wij dieper gaan, neemt de druk van het water op mijn oren toe. Het wordt bijna ondraaglijk als

Hoofdstuk 12

Zijn rechterhand waarop ouderdomsvlekken in een bruine rimpelige huid overheersen, trilt licht. De grijze ogen vullen zich met een glans van traanvocht. Zijn rechterhand duwt het oude mobieltje nog steviger tegen zijn rechteroor. Met zijn linkerhand wrijft hij over zijn haarloze hoofd dat net als zijn oude lichaam al jaren in een neerwaarts verval is geraakt, zodat alles wat hij doet veel moeite kost. Zelfs het bewegen van zijn mond maakt het praten langzamer en moeizamer. Het kostbare gebit is jaren geleden geïmplanteerd om de ingevallen hangwangen nog wat vorm te blijven geven. Het gesprek is kort en wordt daarna met een hartelijk dankwoord beëindigd. De hoogbejaarde man kijkt nog even naar het schermje alsof hij niet kan geloven wat hij zojuist heeft gehoord. Met een trage beweging legt hij het mobieltje voor zich op het klassieke bureaublad.

Reinhard Eichmanns gezicht vertoont plots een uitdrukking vol haat. Tess heeft dit nog nooit bij de hoogbejaarde man gezien. Heydrich kijkt vol spanning naar zijn vader. 'En?' Tess staat aan de grond genageld als de hoogbejaarde Reinhard Eichmann zich plotseling uit zijn stoel omhoog duwt en daarna met een gebalde vuist keihard op het bureaublad slaat.

'Ja!' Hij schreeuwt het woord uit. Waarschuwend steekt hij zijn gekromde rechterwijsvinger omhoog. Zijn gezicht glanst en is rood aangelopen. Met een enorme boosheid rollen de godslasterende vloeken uit zijn kwijlende mond. Met gekromde rug en met beide handen leunend op het bureaublad kijkt de oude man zijn zoon aan. Hij kan zijn tranen niet meer bedwingen, onafgebroken rollen ze uit zijn oogkassen door de felle emotie. Zijn oude lichaam trilt van inspanning en zijn stem slaat bijna over. 'Heydrich! Eindelijk gaat er gerechtigheid komen! Nog een paar testjes en het project is klaar om ingezet te worden! Ik ga het verdomme nog meemaken!'

Met gebalde vuisten komt nu ook Heydrich uit zijn stoel. 'Eindelijk!' schreeuwt hij hard. 'Na al die jaren van voorbereiding en eindeloos wachten op het perfecte resultaat kunnen wij onze wraak uitvoeren.' Net als zijn vader trilt hij van woede en krijgen zijn ogen een gemene blik. Tess ziet de aanval aankomen. De tweeënnegentigjarige Reinhard Eichmann begint te wankelen en spert plotseling zijn vochtige ogen wijd open, op datzelfde moment gaan zijn handen naar zijn linker borst. Zijn mond zakt open, hij kreunt en dreigt in elkaar te zakken, zijn rechterhand zoekt steun op het bureaublad. Terwijl de rechterhand van Tess naar haar mond gaat om een kreet te onderdrukken, schiet Heydrich naar voren om zijn vader hulp te bieden. Hij grist het mobieltje van het bureau en tikt vliegensvlug een nummer in. Na een paar secon-

het geluk dat ik mijn kleren nog aan heb, die hebben de meeste klappen verzacht. Na een tijdje druk ik mij omhoog met mijn rug tegen de muur. Ik ril van de kou die wordt veroorzaakt door het vocht dat in mijn kleren is getrokken. Het water op de vloer wordt waarschijnlijk veroorzaakt door het grondwater dat door de betonnen vloer trekt. De duisternis is compleet. Er zijn geen ramen waar daglicht doorheen kan komen en het is griezelig stil. Ik wrijf over mijn opgezwollen gezicht en opengebarsten lippen en ik proef het bloed. Wat is hun volgende stap, een verhoor? Ze zullen allerlei gruwelijke martelingen gaan uitvoeren om mij aan het praten te krijgen, waarom ik hier ben. Het IDC-pak dat ik nog aan heb, mogen zij niet in handen krijgen. Bovendien is het de enige manier om hieruit te kunnen ontsnappen. Met verkleumde vingers begin ik aan de knopen van het touw te voelen die mijn polsen hebben vastgebonden. Het touw is dun en vier keer om mijn pols gewikkeld en daarna vastgezet met twee keer een platte knoop. Het is de eenvoudigste knoop die iedereen wel eens bewust of onbewust heeft gemaakt. Tijdens mijn opleiding bij de commando's leerden wij knopen en steken maken en waarvoor zij moeten dienen. In het donker en in alle omstandigheden werden wij getraind in het maken en het losmaken ervan. In normale omstandigheden kost het mij geen enkele moeite om de platte knoop in een paar minuten los te krijgen. Maar onder deze omstandigheden heb ik een half uur nodig om de knopen los te maken. Ik begin me helemaal uit te kleden en leg hierna het onzichtbare stoffen IDC-pak naast mij neer, vervolgens trek ik mijn gewone kleren weer aan. Ik beseft dat het fout kan gaan als ik uit deze ruimte wordt gehaald en hier niet meer terugkom. Maar het risico dat het pak wordt ontdekt als ik het blijf dragen is te groot. De verleiding om het aan te houden en te ontsnappen op het moment dat de deur opengaat, heb ik naast mij neergelegd. Het pak is mijn enige kans om Tess te bevrijden en te ontsnappen. Als ik nu plotseling zou verdwijnen, wordt er een grote zoekactie op touw gezet en is de kans verkeken dat ik Tess mee kan nemen. Ik gok erop en besluit mijn kans af te wachten. Ik ben uitgeput en laat mij op de grond zakken. Met mijn knieën opgetrokken en mijn armen erom heen geslagen, denk ik aan Mask. Hij is elk contact met mij en de andere teamleden verloren en zit zich misschien af te vragen wat hij nog kan doen. Met geavanceerde satellietbeelden zal hij deze omgeving blijven afzoeken om ons te vinden. Vanuit zijn positie kan hij weinig ondernemen, het moet verschrikkelijk voor hem zijn.

Waar zijn de anderen? vraag ik mij af. Zijn zij ontdekt en ook gevangengenomen, of zijn zij gedood? Ik zit hier al uren en heb geen beseft van tijd meer. Mijn maag knort en ik heb vreselijke dorst. Er klinken voetstappen en er wordt gefriemeld aan de sloten. De deur zwaait open en zwijgzame kerels trekken mij overeind en houden mij stevig vast. Zij zien het touw op de grond liggen en vloeken. Een vent met een zendertje in zijn oor, blaft woorden die elektronisch ergens naartoe voeren. Ik